

и бжлгарско училище. Манастирътъ носи името на св. Ивана, който въ Х-я ть вѣкъ е прекарвалъ въ рилската пустиня ижленъ съ испитанния животъ. Съ своите подвиги Иванъ принадлежи въ числото на укорѣнителите на християнството въ просвѣщающиятъ са тогава бжлгарски народъ. Ето защо въ продължението на толкова вѣкове той се са е ползувалъ отъ благоговѣнието на царѣвовете и на народътъ. Въ житието на тоя свѣтия са упомѣнава царь Петаръ, който е посѣтилъ свѣтивтъ пустинникъ още при животътъ му, и царь Иоанъ Асѣнъ, който е предприѣлъ не малки трудове за вжзвращението на поробенните негови мощи изъ Венгрия въ Бжлгария. Съ уваженнето камъ памѣтъта на свѣтивтъ човѣкъ е било сжедипено и уваженнето камъ оная обителъ, която е била основанна отъ него. Изъ единственната, която е уцѣлѣла до сега, грамота на царь И. Александра ние можеме да заключимъ, до каква степенъ тоя манастиръ са е ползувалъ отъ вниманнето и уваженнето на бжлгарските царѣове. Послѣ падението на бжлгарското цаство, той е испитвалъ много нещастия, които сж са сжхраниле въ темните стари предания. Въ преминалото столѣтие манастирътъ е билъ развалянъ три пжти (1765, 1768 и 1778 г.), а около 1830 година той е сжвршено изгорѣлъ, и, както ни са чини, не безъ участието на своите (?). Отъ това време търговците изъ множество градове (а особено братия Стоянъ и Вжлко Чалжкови изъ с. Коприщца) сж земаде на себѣ си попеченнето за манастирътъ и изградиле сж го още по-великолѣпно отъ по-напредниятъ. Съ изгражданнето му сж са занимале само бжлгаре. Отъ неговата архитектура и отъ украшенията му ние можеме да си сжста-